

زه واده نکوم
عبرت ناکه ناول

لیکوال: انجنیر
تمیم امرخیل

Ketabton.com

ناول زه وانه نكوم

عبرت ناکه کیسه

څنگه مي دغه ناول وليکه

دا چي زموږ په هيواد کي کوچني ماشومان ډير وهل
کيږي

او د مور پلار او د کورنۍ د نورو غړو له خوا
ورته په اندکي خبره هم وهل ورکول کيږي
چي بيا هغه ماشوم په يو ډول منفي فکرونو کي ځي
او د هغه ماشوم په مغزو باندي منفي تاثيرات کوي

لکه

شايد خپله تاسو هم ليدلي وي کله مو چي د کورني
غږي په تاسو باندي وار کوي او يا مو وهي نو تاسو

يو گوبنه خاي ته خي او هغله له خان سره ډير
منفي فکرونه کوي

همداسي کله چي يو کوچني ماشوم وو هل شي نو
هغه هم خفه شي او اکثريت يي يوازيني خاي ته خي
او هغله له خان سره اکثريت يي دا فکر کوي چي
کاش يي دا بيخي مور او پلار نه وه

اکثريت يي په دي فکر کي دي چي څنگه له کور
څخه بيرون ته خان وباسي

چي بيا د عمر په لويډو سره داسي فکر خان سره
کوي چي بايد له کورني څخه په پټ ډول په قاحاقي
لارو وتبنتي

چي دا سلسله به تاسو ته معلومه وي چي زموږ د
يري خوانان ورونه چي له کورني څخه په پټه
باندي په قاحاق لارو خي هغوي هم ځيني يي له
همدي وجي

بل په کوچني ماشوم که چيري په کور کي يا هم د

میلہ له مخي وار وکړل شي

نو د هغه شخصیت تي ټ راخي چي تاسو ته به هم
معلوم وي اکثریت ماشوم چي يوه شوخي وکړي نو
دا کار ډيري ميندي کوي

په خپل اولاد د شوخي په مقابل کي وار کوي
هي لږ خو له الله ج څخه واوره شه وه موري
او له هي وروره لږ خو ته هم له الله ج څخه وډار
شه

ماشوم خو په خپل خير او شر نه پوهي ږي
که پوهيده نو هغه به يا شوخي نکوله او يا به هم
کرار د خپلي مور په څنگ کي کيناسته

نو چي خپل اولاد بنه نشي ساتلي هي خوري هي
وروره درڅخه هيله کوم نږي ته يي مه راوړه

ځيني کورني خو بيا اولاد ته د نورو خلکو په مخکي
بيخي اهميت نه ورکوي چي په دي کار سره د اولاد
جرات کميږي
نو هيله کوم دا کار هم مکوي

او ځيني يي چي بيا لوي شي هغوي يي اکثريت د
خود کوشي ته هم ځان وړاندي کوي

ډالي دی وي

لر او بر افغانستان او افغانانو ته بيا هغي مور او
هغه پلار ته دي ډالي يي چي خپل اولاد سره ډيره
مينه لري

او په پاي کي دي زما پيغلو خویندو او ځوانانو
ورونو ته دي ډالي وي

هر څنگه چي وي مور بايد خپل اولاد ته په
ټيټه سترگه ونگورو
بايد له ځان څخه يي هم لور ونيسو

مننه له هغي څخه چي زه يي د دي ناول ليكلو ته
وه څولم

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

پیل

احمد به هر کله چي له بنونځي څخه راغلو نو
کاکا يي چي اوس يي ناسکه پلار هم وه ورته وويل
هله احمده زويه غوا بوزه باغ ته چي پيره وگي ده
احمد بيچاره به هم وگي تگي لاره د کاکا له
ترسه به يي غوا بيوله
بيا به غرمه يوه بجه چي راغلو نو ايله به يي ډوډۍ
وخوره

شريف به هم كله كله له احمد سره باغ ته تلو يوه
ورخ چي په احمد كار خانگي پيره وه نو له خان
سره يي باغ ته خپل د دريم ټولگي كتابونه هم
يورل چي كار خانگي وليكي

دا چي كار خانگي پيره وه نو د ده هم سر پري
ټيټ وه هي څ يي غوا ته فكر نه وه يو وخت يي
چي پام شو گوري غوا ټنډه يعني له خپل خواركه
اضافه غواره او بيا د خيټي پرسيدل

شوه نو په بيره يي خپل تره ته وويل قند اغا وه قند
اغا راشه چي غوا ټنډه شوه

كاكا يي چي وليده نو سخت په غوسه شو احمد
بيچاره ته يي ردو بد وويل له خولي يي ورته لاري
هم باديدي پير ورته په غوسه شو

اخر يي غوا ته پي پي سي ورکړه لږ يي طبيعت
راسته شو خو په پخواني حالت کي نه وه

احمد چي مازديگر ڪورته لارو نو ڪاڪا يي وويل
چي چيشي دي ڪول چي غوا ٽنده سوه

دي په خواره خوله وويل قند اغا ما درس ليڪه غوا
راخه هيره وه چي يو وخت مي پام شو هغه ٽنڊه
په خپل خاي ڪي پرته وه

قند اغا ته هم خدائي ورڪره سخت په غوسه شو او
احمد ته يي وويل چي وروسته له دي به ته مڪتب ته
نه خي

مور يي ڏير ٽينگار وڪرو چي لار به شي يو خه
به ورنه جور شي خو قند اغا بيا چيرته منله
اخير بيچاره احمد يي له مڪتب خه هم مهروم
ڪرو

دي نو اوس هره ورخ په باغونو کي غوا مروی او
له کاکا سره د باغ په کارونو کي مرسته کوي بس
اوس يي دا کار دي

شريف هم کرار کرار لويده

يوه ورخ چي احمد د دیارلس کالو وه نو کاکا يي
ورته وویل چي ته باید د ایران په طرف سفر
وکړي ځکه هیواد کي کار نشته

دا ده هغه ده همدا بهاني يي ورته کولي احمد هم
خوشحاله وه ځکه چي ده په دي کلي کي ډیر سختي
له کاکا سره تیرولي

خو مور يي بیا نو سخته خفه وه

مگر احمد راضي کړه

خیر بلاخره داسي ورخ هم راغله چي احمد له خپلو
دریو کیلوالو سره باید نور د ایران په طرف په سفر
تللي وایي

په دي شپه يي نو ټول خپل خپلوان راغلل او دي
سره يي د خدای په امانی وکړه احمد هم خپل بيک
د سفر وترللو او په وخت بیده شو ځکه چې سبا
سهار وختي به د سرويس يا يو ډول پخواني موټر
راتللو او چې څوک به کابل يا بل لري ځای په
طرف تلل نو په دغه موټر کي به يي وړل
کله چې سهار شو نو دوي هم تيارې ونيولو دا چې
دي دريوارو ملگرو خدای په امانی ته خپلوان
راغلي وه نو ټولو په خپلو کورونو کي شپي
وکړي او سهار يو ځای شول
په ټولو کي د احمد مور ډيري اوښکي تويي
کړلي

احمد هم خفه وه خو چې د سترگو په کيمره کي به
يې د کاکا ظلمونه تير شول بيا به خوشحاله شو په
زړه کي به يې ويل چې شکر له يوه ظلم نه خو
خلاص شومه

دا وخت هم راورسيده چي دوي سفر وکړي
له کور نه هر يو يوازي ووتلو
هر يوه سره تر مرکز د ولايت پوري پلار هم لارو
احمد او ذبير په سرو سترگو لارل ځکه د دوي
لومړي وار وه چي مسافر کيدل

دوي چي کله جدا شول له خپلو پلرونو نو تصميم يي
دا وه چي اول به ځانته په دوکان کي خوراكي توکي
لکه بيسکويت کيک او نور

شيان اخلي بيا به ځي

همداسي يي وکړل

اوس نو داسي وخت راورسيده چي دوي بايد په هغه
موټر کي کيني چي نيمروز ته لار شي همداسي
وشول

دوي نو په دي موټر کي کيناستل

د غرمي مهال وه چي قلات ته ورسيدل

غرمه يي دلته تيره ڪره ٿولو په ڇره خي ته ڊوڊي
وڅوره

بيا نو د ماسپشين لمونځ نه وروسته يي يو ځل بيا
حرکت وکړو

د شپي به اته بجي وي چي ايله کندهار ته ورسيدل
بيا يي هم په چوک د کندهار کي دمه وکړه د شپي
ڊوڊي يي هم وڅوره او د ماشام قضا شوي
لمونځونه يي هم وکړل بيا يي د شپي لمونځ هم په
دغه ځاي کي ادا کړو وروسته يي يو ځل بيا
حرکت وکړو د نيمروز په لوري

په ټوله لاره کي احمد هيڅ خبره هم ونکړه چوپه
خوله روان وه

د مور او د ورور غم ورسره وه دي دا فکرونو کي
وه چي ايا شريف ورور به يي هم درس ووايي او که
د ده غونډي به مسافر کي ږي

او مور يي بيا هلته د احمد غم کاوه چي څنگه به

يي چيشي به يي خورلي وي كله به رسي ږي اوس به
چيره وي او داسي نور

سبا سهار به يوولس نيمي بجي وي چي دوي
نيمروز ته ورسيدل

دلته يي نو دوه ورځي نور هم منتظر كړل ځكه
چي قاچاقبر ته نور خلك هم راتلل له دوه ورځو
وروسته يي دوي ټول سفر ته آماده كړل ټولو ته
يي وويل چي خپل د ضرورت وړ توکي لکه اوبه
بيسکویت او داسي نور

ځان سره واخلي ځكه چي بيا په لاره كي نه پيدا
كي ږي

او نن ماشام اته بجي لخير سره سفر ده

قاچاقبر دري ډلي جوړي كړي هري ډلي ته يي
خپل مسؤليت وسپاره

هري ډلي خپل مسؤليت ومنلو دا نو بيا داسي وخت
شو چي دي بايد نور خپل سفر ته ادامه وركړي وه

د احمد طالعي بيداره وي له خپلو دريوو ملگرو
سره په يوه گروپ کي راغلو

دوي نو سفر شروع کړلو دا چي په دي وخت کي
ايران ته ډير کم مسافر تلل نو ځکه خو دومره نيول
رد و مرد او يا هم شکنجي دا شيان نه وه لکه اوس
چي زموږ نيوي في صده خلک د ايران او ترکي يا
نورو هيوادو په طرف ځي او بيا نيول کي پري قيصه
بل طرف ته نه وړم لنډه دا چي تاسو ته به اوس د
مسافرو حال معلوم وي

احمد دوي په اوله کي يوي پوستي ته مخامخ شول
خو بخت يي بيداره وه چي چا گير نه کړل ځکه د
شپي ناوخته وه ټول پوليس بيده ول

دوي په شپږو ورځو کي ايله تهران شار ته
ورسیدل

په لومړيو کي دوي څلور واړه ملگري په هي څ هم

نه پوهيدل نه په قانون د ايران او نه هم په ايراني
فارسي

خو د وخت په تيريدو سره بيا بلد شول په دوه مياشتو
کي احمد په يوه شيشه خانه کي کار خائته ونيوه چي
پکي بوتلي او پيالي او داسي نور شيشه يي شيان
جوړيدل

ډير ښه له خپل کار څخه راضي وه
رئيس هم ورڅخه راضي وه ځکه ده هم په صداقت
سره کار کولو

شپي او ورځي تيريد احمد او ملگري يي ډير
خوشحاله وه دا مهال خو بيا يي په زړه کي دا غم هم
له احمد سره وه چي ايا ورور به يي شريف درس
وايي او که د ده غونډي به خوا باغ ته بيایي او
راولي

ايا کاکا به يي قند اغا ښه چلند ورسره کوي او که نه
مور به يي څنگه وي

او همداسي نوري پوښتني يي هم په ذهن کي تلي

راتلي

له څلور کاله مسافري وروسته احمد چي د اوه لس
کالو په عمر وه نو دا چي کلي کور يي ډير يادیده نو
ځان سره يي تصميم ونيوه چي بايد خپل هیواد ته لاړ
شی

دا وخت نو د احمد کمه کمه گیره هم په مخ راغلي
وه

له ملگرو سره يي خبره شریکه کړه هغو نورو
دوو خو ويل چي اوس نه څو ولي احمد او ډير بيا
نو بنه سم اماده وه چي لاړ شي کلي ته ځکه چي
دوي دواړه په اول وار مسافران شوي وه دغومره
بلد نه وه له مسافري سره

خو بيا هغه خوا نواب او اخلاص بيا بنه سم بلد وه
ځکه چي هغو دوو دوه کاله له دوي نه مخکي هم
مسافري کړي وه

بلاخره احمد او ډير لاړل بازار ته د کورنۍ غړو
ته يي بعضي سوغاتونه واخيستل

او بيا نو راغلل د خپل تگ تصميم يي ونيوه نواب
او اخلاص هم بعضي شيان د خپلو کورونو لپاره
واخيستل او هم يي کورني ته ليک واستولو
احمد دوي له مرز نه هم بي له کوم مزاحمت څخه
تير شول ځکه چي دوي د مهاجرينو کارتونه لارل
له دري ورځو څنډ څخه وروسته احمد او ذبير کور
ته راورسيدل د دوي کور د ننګرهار ولايت په
شنواري ولسوالي کي وه

احمد چي خپلي کوڅي ته ورسیده نو له ذبير څخه
يي د خداي په امانې واخيستله په اوله کي ورته ډير
ټينګ شو چي زموږ ميلمه شه ولي ذبير بيا کله
منله ځکه دواړه په دي ورخطا وه چي ژر کور ته
ورسیږی

احمد چي د خپلي کلا دروازه چوله کړه نو گوري
چي مور يي مريم او خاله يي شازيه په حويلي کي

ناستي دي په خپلو کي خبري کوي

احمد چي خاله يي مخامخ دروازي ته ناسته وه په
خوله يي لاس ورته کي بنډود چي چپ شه چي مور
خبره نشي ځکه چي احمد غوښتل چي مور يي
حيرانه شي

احمد هم بوټونه وويستل په بيله پښو باندي د مور
تر شاه غلي غلي ورغلو او دمور يي سترگي کلکي
پټي کړي مور يي وويل چي شهناز لوري
پريژده سترگي مي خو کوم اواز يي وانه وريده
خور يي شازيه ورته وويل خور هغه هلک ده جيلي
نده

احمد هم نور نو نه ټينگيده مور يي په مخ بنکل
کړه او بيا يي چي دمور سترگي خوشي کړلي
دمور يي چي په احمد زوي سترگي ولگيدي بي
اختياره يي اوبنکي تويي کړلي احمد مور او مور
هم احمد په غيږ کي کلک ونيول
شازيه له هغي خوا غږ کړل خوري موږ ته خو يي

هم پري پرده چي موژ خو هم ورسره ستري مشي
وگرو دوي دري وارو د خوشحالي پيري اوبن کي
تويي کړلي پير خوښ هم وه

بيا نو د احمد ټول خپل خپلوان هم راتول شول
لکه ماما , کاکا , عمه او خاله دوي ټول خوشحاله
وه خو په دي کور کي احمد ته يو هلک او يوه جيلي
بيخي نابنده بن کاريدل چي جيني د شهناز نوم اخيستي
وه او هلک هم د محمد نوم |

دومره يي سر پسي ونه خوراوه

اوس نو قند اغا هم کور ته راغلو دي نو د احمد په
ليدلو هيڅ خوښ نشو ځکه چي احمد اوس رالوي
شوي وه په دي هم بنه پوهيده چي که له خپل کاکا
څخه د خپل پلار ميراث نه پاتي شوي ځمکي واخلي
چي بيا د وخت په تيريدو سره همداسي وشول

ماښام چي ټول ميلمانه لارل او يوازي د احمد
کورني پاتي شوه نو احمد شهناز او محمد ته گوته
ونيوله چي مور جاني دغه دوه خو مي ونه پيژندل

مور يي وويل زوي جانہ دوي دي خور او ورور
دي

احمد يوه خوندوره خدا وکړه بيا يي دواړه په مخ
بنکل کړل شريف ته يي وويل چي هغه زما بيک
راوړه

شريف ورور يي هم همدي ته انتظار وه او دوه
سترگي يي په بيک کي خبني کړي وي چي لالا
به يي څه ورته راوړي وي

شريف بي له کوم زند څخه بيک راوړلو

احمد يي لومړي خپل کاکا قند اغا ته راوړي سوغات
چي پکښي يوه جوړه څپلي يوه پيالہ او يو جوړه
هم جامي وي ورکړل

بيا يي مور ته جامي يوه جوړه بنگري يا د لاس

کړي او هم یو څه د ارایش شیان ورکړل خو بیا د شریف بخت یو څه خراب شو هغه څکه چې احمد نه وه خبر چې شهناز او محمد به په کور کې اضافي وي نو هغه څه یې چې شریف ته راوړي وه هغه یې له شهناز محمد او شریف سره تقسیم کړل

بیا یې هغه پیسې چې په څلورو کلونو کې یې گټلې وې هغه یې نیمایې پټې کړې وې له اول څخه څکه چې اینده ته یې فکر پرې نیولې وه او باقي مانده یې چې هر یو ایراني تومن په دغه وخت کې درې پینځوس افغاني کیدلې د قند اغا مخکې کې بنودلې

د قند اغا هم پیسو ته خوله ورپنځه لاره

پیسې یې واخیستلې په بکس کې یې کې بنودلې او بیا یې احمد ته د چاپلوسی په خوله داسې وویل زوی جانه پیسې به دي درته ټولې کمه بیا لڅیر سره چې غټ شولې بیا به واده درته وکمه

احمد په شونډو کې يوه نري خوږه مسکاه وکړه په
زړه کې يې وويل چې کاکا جانه زه دي د
ک و ن ي په رگ پوهي ژمه

د احمد دوي شپي او ورځي تيريدې ډير خوشحاله
هم وه هره ورځ به بيرون په چکر هم تللو د خپل
ماشومتوب دوري له هلکانو سره چې اوس د ده په
اندازه وه په چکر ورسره تللو

د روختي ورځي يې بيخي ژر تيريدې که په
تاسو کې څوک مسافر وي او بيا د کور په طرف په
چکر راغلي وي درته به معلومه وي چې څنګه
ژر تيريږي

احمد نو له ذبير سره په تصميم کې شو چې بايد سبا
ته لاړ شي هغه هم په وخت سره

سبا همداسي وشول دوي نو نوي روان وه چې د
احمد مور غږ پسي وکړلو زويه ودرېږه
احمد او ذبير دواړه ودريدل مور يې احمد ته يوه

غوٽه ورڪره ورته يي وويل هن زويه په دي کي
مي کجوري يعني بسراغي درته اچولي دي په لاره
کي چي وږي شوي وبه يي خوري

يو ځل بيا احمد له خپلي مور څخه د خداي په امانې
واخيستله او مننه يي هم وکړله خو دا ځل ډير هم د
احمد د مور لاس بن کړو او د خداي په امانې
يي وکړله

دوي نو يو ځل بيا په سفر شول

ډير ته د خپل ماشومتوب يادونه په سترگو کي
شول چي کله به يي مور وويل ډيره زويه دغه کار
وکړه دغه داسي که او هغسي که خو بيا به ډير نه
منله

احمد پوختنه وکړه چي هي د بي بي ناز زويه بيا په
کوم چورت کي لارلي

دي وويل ياره په هي څ چورت کي هم نه يم تللي خو
ته وگوره چي دا مور او پلار باندي اولاد څومره
گران وي ولي بيا چي اولاد ته يوه کيسه وکړي

اولاد يي نه مني

احمد وويل څنگه

ذبير وويل گوره مور مونږ ته يو کار وائي او
مونږ يي نه منو بيا گوره چي اوس په سفر روان يو
نو ستا مور مونږ ته کجوري راوري
احمد وويل چي هو وله داسي خوده

د دوي مجلس په لاره کي ښه گرم وه

خو بيا د موټر له غږ سره دواړه خاموشه شول او
موټر ته پورته شول

دوي بيا د پخوا په شان نه وه اوس يي ښه سم گرم
مجلس شروع کړي وه د کلي ته راتگ او بيا په
کلي کي د چکر وهلو له ډير وخت څخه د خپلوانو د
لیدلو خبري يي وکړلي

په خبرو خبرو کي د کندهار اډه هم راورسیدله چي
له دي ځاي څخه به لويديځ ولايتونو ته موټري

تلي

احمد او ذبير هم د نيمروز په موټرو کي کيناستل
د غرمي دوه بجي وي چي دوي بيا د غزني مرکز ته
ورسيدل او دمه يي وکړله

بيا نو همداسي د شپي کندهار او سبا سهار نهه بجي
هلمند ته ورسيدل دا چي دوي اوس مهاجر کارت
درلوده نو په مرز باندي ښه ډاډه ورغلل
هغلته يي د دوي مهاجر کارتونه وليدل او بيا يي
روخصت کړل

دوي نو اوس دي ته په تمه وه چي کله به رسيږي
کله چي تهران شار ته ورسيدل نو هغلته يي په نواب
او اخلاص سترگي ولگيدي هغوي هم خبر شوي
وه چي په دغه ورځ احمد او ذبير به رارسيږي اما
په دي نه وه خبر چي څو بجي به راورسيږي کله
چي احمد دوي راورسيدل نو د مازديگر پنځه
بجي وي

نواب وويل خوار مشي مورن مو له ډير انتظاره

ستري ڪرو

ذبير وويل دا پري پرده زه ڏير وگي ڀم ته يو ڇه د
خورلو راواخله

اخلاص بيا وويل راڃي لوانو چي زه مو هوتل ته
بوخم

ٽولو په يوه خوله وخنڊل

دوي ٽول لارل په هوتل کي بي ڊوڊي وخورله
بيا بي د مازديگر لمونځونه ادا ڪرل او بيا د
نواب په موٽر کي خپل اطاق ته لارل

دوي دواڙه ڏير ستري وه خو نواب بيا چي د بر
کلي وه نو ڏير ٽوڪي هم وه هي ڇي خوب ته پري
هم نه بن وڊل د شپي بي تر لسو بجو ٽوڪي پري
وڪرلي بيا بي روخصت ڪرل احمد او ذبير بيا د
سهار تر يولس بجو ويده وه خو نواب او اخلاص بيا
شه په ڍاڍه زره وظيفي ته تللي وه

ذبير چي راوي بن شو نو سمدستي بي احمد ته يوه
لغته ورڪش ڪره ورته بي وويل جگ شه د ماگل

زويه د سهار يولس بجي دي
په کور کي خو دي د قند اغا له داره د ملا له اذان
خخه مخکي ويښي پري
احمد وويل ياره يوه دقيقه خو مي پري پرده احمد فکر
کولو چي زبیر به تڼو کي کوي
خو چي زبیر بيا په احمد يخي اوبه خالي کړلي او
احمد سترگي رڼي کړلي گوري چي په ريښ تيا
هم يولس بجي دي زبیر ته په کنځ اوو سر شو ورته
يي وويل داغوا زويه وختي به دي پورته کولم کنه
لمونځ دي راباندي قضا کړلو

زبیر بيا وويل د ماگل زويه ساده کي پره مه زه هم
اوس ويښ شومه هغه نورو دوو د پيشکي زامنو
ويده پريښي يو

دواړو وخنډل د پيشکي د زامنو په ويلو سره

احمد پاسيده مخ او لاس يي پرمين خُل او بيا ذبير
لاړو د چاي په دم کولو پسي احمد ته يي دنده
ورکړه چي له نانواي خخه ډوډۍ راوري
احمد چي ډوډۍ پسي بشکته شو ذبير په ترموز کي
تیار چاي پيدا کړو دا چاي سهار نواب دوي ته پوخ
کړي وه

دواړو په خندا سره چاي وسکلو او بيا يي په طرف
د قدم وهلو دباندې پلي وکړله

تر دوه بجو پوري يي قدم ووهلو بيا د نواب دوي
شرکت ته ورغلل هغله يي له هغوي سره ډوډۍ
نوش جان کړله بيا يي هغوي هم خان سره کړل
او د خپل اطاق په طرف راغلل

هر يوه ته يي د خپلي کورنۍ له خوا راليژل شوي
ليک ورکړلو بيا يي هغه سوغاتونه چي دوي ته
راوري وه ورکړل

واقعيت کي چي شي دواړه ډير خوشحاله شول
دوي هم له احمد اذبير نه مننه وکړله بيا به نو د تل
په څير هره ورځ کار ته تلل څلور واړه به يو ځاي
کار ته تلل او يو ځاي به راتلل نواب ته يي په
شرکت کي يو موټر هم ورکړي وه چي دي به
وظيفي ته پکي ځي او راځي

دا هسي په نوم د پښي شرکت وه ولي په داخل کي به
يي بيا نو د مخدره موادو تجارت روان وه چي نواب
تر اوسه پوري په دغه مسئله نه وه خبر خو ور ور
به بيا ده دغه شرکت نورو کارگرانو په نواب
سگريټ وهل چي بيا يي چرسې هم ځيني جوړل
کړلو ملگرو يي احمد دوي ډير ورته وويل چي
هلکه بد کار دي مه يي کوه خو عمل بيا عمل وي نو
الله دي موږ ورنه وساتي

نواب نو کرار کرار په دي هم خبريده چي دا

شرکت کی اصلاً پنبہ نہ بلکی د مخدره موادو
تجارت کی ژي کله چي دي خبر شو نو رئیس یی
معاش دو چند که ورته نواب هم د پیسو خوند
اخیستی وه نو نه یی چاته د خپلي وظیفی ویلی او نه
یی دا خبره له خپلو افغانی ملگرو سره شریکوله
هغه خوا بیا اخلاص د دفتر په رئیسې مئین شوي وه
د دوي دواړو رنگونه ورځ تر بلي ژي پریدل په
نواب خو ټول خبر شول چي عملي شوي ده ولي
اخلاص هم ټولو ته وویل چي زه هم مئین شوي یم
نا گفته دي پاتي نشي اخلاص په یوه شرکت کی
چي قالین گنډلو وه سرکاری گرو وه
احمد او ذبیر خو بیا په شیشه خانه کی کار کولو
نواب اهسته اهسته دي حد ته ورسیده چي نورو
بنارونو ته به یی مخدره مواد وړل او اخلاص بیا
بی د کورنی له اجازي له خپلي رئیسې سره واده
وکرلو
وروسته له دري کلونو اخلاص وویل چي زه یو

چکر له خپلي کوژدني سره غواړم خپل کلي کور ته
لاړ شم د نواب هم زړه وه احمد او ذبیر يې په زور
سره راځي کړل

خو بلاخره يې يوه پنځه کسيزه ډله چې پکي احمد
، ذبیر ، نواب ، اخلاص او د اخلاص ميرمن وه
جوړه کړه او لاړل خپل هیواد ته

دوي نو په دري ورځو کي کور ته ورسيدل دا
وخت يو څه سرکونه هم جوړ شوي وه

دوي نو اوس بڼه سم خپل کلي ته رسيدلي وه
هر يو يې خپل کور ته تنها لاړو خو اخلاص بيا نو
دوه نفره وه

مور يې لومړي ډيره اخلاص ته خوشحاله شوه خو
بيا چې خپله اينگور يې مينا وليدله رنگ يې داسي
ژيړ شو لکه ژيړ گلاب

بتوله کورني يې ذبیر ته په غوسه کي وه چې ولي
يې بي د دوي له اجازي دا کار کړي ده

خو خير نوره يي خبره غټه نکرله

مگر پلار يي وويل چي بيا په دي دروازه پښه هم
راننه نه باسي

ورک دي د پښتنو رواجونه شي چي زوي رالوي
کړي بيا د هغه په خوښه ورته ناوي نه کيږي چي
دا بيا له بلي ښځي سره په زوره نکاح ته مجبوروي
چي د يوي جوړي د خفگان لامل او هم د يوي
کورني د خفگان لامل کيږي

او يوه لور په کور کي پيغله کړي هغه هم بيا خپل
د زړه کس ته نه ورکوي په بل کس يي په پيسو لکه
غوا خرڅوي چي دا کار بيا په يوه کورني کي د
شخړي ډير لامل کيږي

خبره بل طرف لاره نشي

اخلاص يي د هغه د روختي تر وخته په کور کي
پريښوده نواب ته يي هم کورني ډيره خوشحاله وه

خو چي مور يي د رنگ پوختنه وکړه چي ولي
داسي تک ژيړ اوختي يي پلار يي په غوسه وويل
چي مسافر دي دومره خو به يي رنگ تغير کوي اما
له اصلي کيسي هي څوک هم نه وه خبر چي نواب
څه نخري کوي

ذبير ته يي هم کورني خوشحاله وه خو خویندي يي
بيا بيخي خوشحاله وي ځکه چي دوي پلار نه درلوده
او همدا يو ورور يي وه

احمد ته هم همدا سي بتول خوشحاله وه خو په دي
ځل د قند اغا د زړه دربا دومره زياته وه چي د
څنگ کس به يي هم اوريدله

د روختي شپي او ورځي تيريدلي دا ځل نو
شريف هم غټ ځوان وه احمد لومړي له قند اغا
څخه د خپل پلار ميراثي ځمکي واخيستلي په خپل
نوم يي کړلي بيا يي جان محمد کاکا ته په دهقاني
ورکړلي او ورته يي وويل چي د حاصلاتو پيسي

به بي د دوي مور مريم ته ورکول کي پري جان محمد
هم د هو په دود سر و خوزولو

دوي يو ځل بيا بيرته په سفر کي شول د روختي
ورځي بي خلاصي وي ټولو حرکت وکړلو په
طرف د ايران دا ځل په مرز کي بيخي ورته جنجال
هم جوړ نشو ځکه چي دوي سره مينا ايراني جيلي
وه چي په پاسپورت باندي وتلي هم وه بيرته هيواد
ته هم ننوتله

دا ځل بيا په ملگرتيا کي ډير فرق راغلو دا چي
اخلاص په کور کي د مور او پلار له خوا جواب
شوي وه چي نور به کور ته نه راځي نو له خپلي
بنځي سره او يوه کوچني زوي خالد سره بي په
طرف د جرمني مسافري ته پښی کي پښودلي
نواب هم څو ځله له يو ښار څخه بل ښار ته
مخدره توکي وړل چي پکي ډيري پيسي بي هم
واخيستلي او ځانته بي جايداد ونيوه چي د رئيس له

خوایي کورنی هم ایران ته رامنقل شوه
یواځي ذبیر او احمد پاتي شول په ملگرتیا او اطاق
کي دوي نو څلور کاله نور هم کار وکړلو په دي
موده کي تلفون هم کم کم رواج وه چي په دوي دوو
کي هم یوه یي درلوده خو دا اصلا شریک وه دا
تلفون

د دوي کورني هم موبایل درلوده خو بیا به یي په
هفته کي یو ځل خبري کولي ځکه چي مصرف یي
زیات وه

وروسته له څلورو کلونو څخه ذبیر د خپل واده په
خاطر تللو احمد هم وویل چي زه به هم لار شمه
وبښي دوستانو ناگفته پاتي شو خو تکمیل کومه
یي

دا چي تیر ځل ذبیر تللي وه نو مور یي هم یوه پیغله
ورته کړي وه چيله پوشي یي هم وکړه چي په دي
محفل کي ورسره نواب اخلاص او احمد هم ونډه
اخیستي وه

سخت يي خانونه هم په اتن کي خانونه ستري
کري وه

راخم خپلي کيسي ته

احمد دوي دا ځل هم خانونه تيار کړل چي کور ته
لار شي

خو دا ځل خالي لاس لارل ځکه چي دا ځل يي د
واده په خاطر تللي وه او افغاني جامي اخيستلي په
کابل کي

همداسي وشول چي کابل ته ورسيدل نو ذبير خانته
او د کورنۍ نورو غړو ته يي جامي واخيستلي
يوه جوړه جامي يي احمد ته هم وکړلي او يوه يي
کورتې هم ورته واخيستله

دوي کورته لارل يو ځل بيا يي په کورنيو د جنت
زيري وشول

د دوي له راتگ نه دري ورځي وروسته د ذبير
واده وشو

دا ځل نو بيخي ښه سم اتن او سيلونه وه احمد او
نورو كليوالو دا ځل ځانونه داسي ستري كړل چې
بيخي خو د احمد ښه سمه تبه وه

خاله مريم چې دا وليدل نو

مريم خاله هم احمد ته يوه پيغله جيلي په نكاح كړله
چې دا اصلا د وردگو ولايت د سيد اباد د مدين
خيلو ډكلي وه خو په نن گره هار كې يې د بابا ځمكې
د دوي پلار ته پاتې وې نو ځكه يې په نن گره هار
كې استوگنه كوله

احمد كوژده وكړله او واده يې بيا دوه مياشتې
وزنډاوه له دوه مياشتو وروسته يې واده هم وكړلو
احمد هم داسي يو محفل جوړ كړلو چې ټولو
كليوالو پكښې ښه سم خوند واخيستلو

دا چې احمد ډير كار كړي وه او د ځمكو پيسي يې
هم په لاس كې وې نو ځكه يې واده هم ډير ژر
وكړلو

دوي نو دا ځل په يوه غټه روختي راغلي وه

خُکِه چي د ذبير واده وه او هغه هم چي په عاشقي
کي واده کړي وه نو غوښتل يي چي له خپلي ناوي
سره ډير وخت واوسي

خو دا يي بيا نو بيخي وروستي راتگ وه له ايران
خُخه

خُکِه چي په هيواد ي کارونه ډير وه او د ذبير يو
اوبښي په حکومت کي لوړ پوري چار واکي وه
هغه بيا ذبير ته يوه غځته وظيفه پيدا کړه چي بيا
احمد هم هغي ته واسطه شو احمد هم په کابل کي
خُانته کور ونيوه خُکِه چي نشوای يي کولاي چي
هره ورځ له کابل نه ننگرهار او برعکس له هغه
خُاي نه دلته

راشي نو خُکِه يي کډه کولو ته مجبور وه
له خپلي نوي ناوي سره يی خبره شريکه کړه هغي
نو بيا خُه نشول ويلي خُکِه چي يو خو ښه ښخه وه
بل نو داسي هم نه کيدل چي احمد دي په هفته کي يو

خُل وويني

مور يي هم وويل خُه زويه لار شه پخير لار شي
احمد شريف او سلوا د احمد ميرمن كابل ته كډه
شول دوي نو چي راغلل د كابل په پنځمه ناحيه كي
چي دعوت پوهنتون ته نژدي په قلعه وزير كي يي
اصلي موقعيت وه يو كور كرايه كړلو
شريف يي هم د نوي باختر په خصوصي عالي ليسه
كي واچولو

د احمد كارونه بيخي ښه مخته تلل

په د وخت كي د احمد دوي نوي ونه هم وغړيده چي
ناديه يي نوم پري كي ښوده چي له ټولو ورته
شريف ډير خوشحاله وه

عمر كرار كرار همداسي تيريده نازيه هم غټيده بيا
نو شريف هم مكتب خلاص كړلو

او نادية نو نوي کودکستان يا هم ورکتون کي واپول
شوه نازيه لا د دريو کلونو نه وه چي بله خور يي
وشوه بيا نو د شريف لخوا ورته د نازيه نوم
ورکړل شو

مور يي سلوا هم خوشحاله وه ځکه چي د دواړو لور
گانو يي نوم په يوه حرف شروع کيده

شريف هم اوس نو د پوهنتون محصل وه دي بيا په
کابل پوهنتون کي د انجنيري سيول بخش ويلي چي
له ماشومتوب څخه يي شوق او علاقه وه ورسره
ناديه هم په مکتب کي شامله شوه

اما نازيه بيا په کودکستان کي شامله شوه

احمد به اوس هره ورځ بدلیده کله به چي له وظيفي
څخه راغلو نو چي اولادو به يي شوخي کوله يا به
يي هم يو چيشي بي ځايه کړلو نو احمد وار پري
کاوه وهل به يي يوه ورځ به يي هم اولاد په کرار نه
وه

هره ورځ به يي اولاد چيغیده

حتي ڪله ڪله به داسي ورڻي هم راورسيدي چي
احمد به په خپلي ميرمني سلوا هم وار ڪولو

دا ڄل احمد بيخي بل ڏول شوي وه
عمر نو همداسي تيريده يوه ورڻ چي احمد له وظيفي
ڇخه راغلو نو سلوا ورته وويل
چي احمد جانه يو ڇه مريضه يم ڪه ڊاڪٽر ته لار
شو احمد خو په اوله ڪي په غوسه شو بيا يي
وروسته وويل چي سمه ده
دوي چي ڊاڪٽر ته تلل نو خپل اولادونه يي نازيه
او ناديه دواڙه شريف ته پري بن وڍل
دوي خپله دوه په دوه ڊاڪٽر ته لارل
له يو ڇه مائعاتو وروسته ڊاڪٽري يو ڄل بيا په
احمد د لور زيري وڪرو چي د دي خبر په اوريدو
سره دواڙه احمد او سلوا سخت خفه شول سلوا خو لا
په دي ڊار ڪي هم لارڙه چي گواڪي احمد دوهمه
بن ڇه ونڪري

اما دلته بيا ډاڪٽري يو بل څه هم اضافو ڪرل چي
ستاسو غبرگوني يعني يو زوي او لور کي ڙي
چي د زوي دانوم په اوريدو سره دواړه خوشحاله
شول

د سلوا شپي او ورځي په همدغو غمونو او خوښيو
کي تيريدي

او احمد بيا هغله په دفتر کي د رئيس لخوا ورته
هره ورځ گواښونه کيدل چي سم کار نکوي
وظيفي ته په وخت نه راځي او همداسي نوري بهاني
بي ورته کولي

شريف هم وروستي سمستر خلاص ڪرلو دي هم
اوس فارغ کيده له سيول بخش د انجنيري څخه
احمد هم په يو لوي افتخار سره ټولو خپلوانو ته
زن گونه ووهل ويل بي ورته چي شريف له سيول
بخش د انجنيري څخه فارغ ده راتلونکي يکشنبه بي
فراغت ده

دوي ټولو ورته په لومړيو کي مبارکي ورکړه او

بيا يي وويل چي سمه ده در به شو

د يك شنبی په ورځ ټول خپل خپلوان راغلل قند
اغا هم راغلو ټولو احمد ته ډالي او د غاري يا هم
دستي گلان راوري وه په ټولو کي بيا خاله مريم د
شريف مور ډيره خوشحاله وه ځکه چي دا يي
لومړني اولاد وه چي په دومره غټه درجه کي
کامياب شوي وه

د شريف فراغت هم په پوهنتون کي پخیر سره
ولمان ځل شو ټولو ورته مبارکي ورکړه بيا شريف
هم خپل سرتفکيت واخيستلو او ټولو يو ځاي د کور
په لوري حرکت وکړلو

دلته نو د احمد يوه همکار خپل فرونر موټر احمد
ته ورکړي وه احمد هم داسي گل پوش کړي وه
چي پوښتنه مکوه

شريف خو بيا داسي خوشحاله وه چي بيخي په جامو
کي نه ځايده

که له تاسو څخه چا د پوهنتون خلاص کړي وي بيا

د کور په طرف راغلي وه دا خوند به مو حس
کړي وي

له فراغت څخه دري ورځي وروسته مريم د شريف
مور احمد ته وويل چې شريف به هم دمجردانو له
تور ليست څخه لري کړو
احمد هم ومنله

مور يي وويل چې په کلي کي يي يوه جيلي يعني د
انار گل کاکا لور ورته خوښه کړي ده هغه به
ورته وکړو

دا چې پورته مي هم وويل چې سلوا يوه هوښ ياره
جيلي وه بيا زيرکه هم وه او دا چې شريف پخوا
ورته ويلي وه چې وريندار جاني په پوهنتون کي مي
يوه جيلي خوښه ده نو ځکه يي خاله مريم چې اوس
يي خواښی هم وه ورته وويل چې يو ځل له شريف
څخه هم پوښتنه وکړي چې شايد يي بله جيلي
خوښه کړي وي او يا بل څه وي

احمد! هم وويل مور جاني سلوا ري بن تيا وايي يو خُل
به شريف سره هم خبره شريکه کړو

دا چي احمد خبر نه وه چي شريف عاشق شوي ده
ولي بيا هم يو څه تجربه ورته وه چي که په خپله
خوښه واده وشي نو دوه جوړي به بنی سره
خوشحاله يي

مور يي هم په هو سره سر وښورولو

شريف چي شپي راغلو نو اول يي مور ورسره
خبره شريکه کړه

شريف له شرم څخه مور ته هي څ هم ونه ويل بس
صرف يي ورته وويل چي دوه ورځي وخت
راکړي

په دي شپه چي ټول بیده شول نو شريف خپلي
ورينداري سلوا ته وويل ورينداري ما خو مخکي هم
ويلي وه چي د پوهنتون يوه جيلي مي خوښه ده چي
د طب محصله وه

نو ته مي مور ته ووايه كي يي راته وکړي
خکه هغه ډيره ښه جيلي ده هغه جيلي هم په اصل
کي د کابل وه او په پروان دو کي يي استوگنه کوله
ورينداری يي هم په خندا سره وويل سمه ده لالا خو
ته يي اول نوم ووايه او بيا ووايه چي څنگه ده

شريف ورته وويل نوم يي دحل ده او بل په ښاښت
کي له تا سره يو شانتي ده

شريف نه غوښتل چي ورينداره يي خفه شي نو خکه
يي ورته وويل چي ستا غونته ده

وينداری يي هم وخنډل بيا يي وويل نه نو يا به له ما
خخه ښکولي وي يا هم بدرنگه

د شريف لږ خه خوله د بدرنگي په اوريدو سره
کږه شوه خو چي خان يي خبرو ته جواروه نو
وريندار يي سلوا پري پوه شوه چي هلک يي خفه
کړو

نو شريف يي په غيږن کي کلک ونيوه ورته يي
وويل ليونيه خفه کيږه مه ټوکه مي وکړه
پوهيږم چي خکلي ده
ورينداري يي دا ټپه ورته وکړله
مئين مشي مينه بلا ده
په بن کلو بن کلو د هر چا مينه راځينه

د دي ټپي په اوريدو سره د شريف يوځل بيا خوله
کږه شوه

ورينداري ته يي وويل مننه
بيا د شپي پخير وويل ځکه چي شپه ناوخته وه بیده
کيدل او نور ټوله کورنۍ بیده وه صرف دوي دوه
وي بن ول

کله چي سبا سهار د چايو وخت شو نو سلوا چي
درگرده يي د نازيه پيالو دکوله خواښي ته يي
وويل

مور جاني د شريف يوه جيلي خوښه ده هغه هم
ډاکټره ده له دوي سره په يو پوهنتون کي وه اوس
هغه هم فارغه شوي ده که دي زړه وي چي يو ځل
ورشو

له دي خبري سره د شريف مخ تک سور شو
مور يي وويل اله توبه خدايه اوس مي زوي هم په
پردو لورگانو پسي کرځي
احمد بيا مسکي هم شو چي ورور يي مټين شوي ده
او ويي ويل دا خو ښه خبره ده چي مور هم يوه
ډاکټره را واده کړو او هم يوه با سيواده ښځه
وي

شريف هم نوره چي خبره را په سر شوه ويي ويل
مور جاني ډيره ښه جيلي ده اصلا د کابل ولايت دي
په پروان دو کي اوسېږي او بل ما له دغو وروستيو
څلورو کلونو څخه پيژندلي ده
مور يي وويل چي سمه ده ستا چي خوښه ده زما

در سره خوښه ه

شريف هم خوشحاله وه ولي په زړه كي په خوله يي هم د خوشحالي نښي نښاني معلوميدي خو دا چي نوره خبره غټه نشي خپله خوښي يي پټه كړي

وه

بيا چي له كور څخه بيرون ووتلو نو دحل ته يي زنگ وكړو د خوښي زيري يي وركړلو او بيا يي ورته وويل چي مور مي تا ماته په نكاح كوي

او نن ماسپښين ته مرکه هم درته استومه

همداسي وشول د شريف مور وريندار او خور يي شهناز سره له شريف چي شريف يي كور ليدلي وه

ورغل

له يوه څه څنډ وروسته چي بيرته د كور په طرف راتلل نو شريف بي له څنډه له مور څخه پوښتنه

وكړه چي څه يي وويل

دلته يي ورينداره له مور څخه مخكي شوله

ورته يي وويل چي د نوري دي مور وايي چي يو

خُل بيا هم راتگ ته ضرورت شته ده يعني چي
ز مورن خوبسه ده

شريف هم نو په اول کي يي له شرم څخه مخ تک
سور شو بيا يي وويل چي سمه ده

د دوهم خُل دپاره هم د شريف مور او ورينداره سلوا
د دُحل دوي کره ورغلل

دا خُل يي ورته ويلي وه چي مورن بايد هلک وگورو
داهلک له ليدلو وروسته يي ورته د جيلي ستن او تار
ورکړي وه

شريف هم ډير خوشحاله وه په لومړي سر کي يي
دُحل ته زنگ وواهه او بيا دلته مخکي له دي چي
شريف ورته مبارکي ورکړي دُحل له شريف څخه
مخکي شوه په مبارکي کي بيا نو دُحل , شريف ته
وويل چي له شريني سره دي مبارک وي دواړه په
دی کار سره ډير خوشحاله ول

بلاخره له شريف څخه يي ورينداري سلوا هم غټه
شريني واخيسته

شريف هم چي اوس معاش اخیستلو نو ورینداری ته
یي هم یو غټ توق د طلا واخیستلو

دا وخت نو سلوا هم امیدواره شخه وه

د شریف کوژده یي هم له ستني راورلو خخه شپږ
ورځي وروسته وکړه

له کوژدي وروسته نحل هم خائته په یوه شخصي
روغتون کي وظیفه واخیسته

د شریف له کوژدي خخه وروسته د احمد وهل بیا په
نادیه او نازیه دومره پیر شول چي هیڅ مه وایه
هره ورځ به یي په یوه کوچني خبره هم په دغو
دوو لورگانو گوزار کولو

هره ورځ به یي د ناز په ځای وار وه

اوس یي نو اولاد ته بیخي مینه نه ورکوله بیخي یي
ناز نه ورکولو بیخي هغه پخواني احمد نه وه مور
یي هم همداسي هر کله به یي چي اولادونو شوخي
کوله نو مور به ټنگ وار پري کولو

يوه ورځ چي احمد لا په وظيفه کي وه سلوا ورته
زنګ وواهه چي يو څه مريضه يم که کور ته راشي

احمد هم وويل سمه ده در غلم

کله چي احمد راغلو نو احمد سلوا او د احمد مور يو
ځاي د روغتون په طرف لارل

له يو څه ځنډ وروسته په احمد باندي د دوو
اولادونو زيږي وشو چي يو يي هلک او بله يي هم
جيلي وه

احمد بيا هلک ته بيخي زيات خوشحاله وه

احمد له پيري خوشحالي دا چي خداي پاک زوي
ورکړي وه او د خداي پاک د شکر د ادا کولو په
خاطر يو لوي ختم د قران عظيم الشان ونيوه چي
پکي ډيرو خپلو خپلوانو يي ونډه واخيستله

بيا يي نو د ختم په ورځ يو بن ايسته نوم د هلک لپاره
او يو هم د جيلي لپاره انتخاب کړل چي د هلک نوم
قنداغا انتخاب کړو شکيب او د جيلي نوم بيا د سلوا
خور يعني د احمد بن پيني انتخاب کړلو ناهيده

د احمد بن يني خكه دغه نوم انتخاب كړلو چي دوه
مخكيني خورزي يي هم په همداسي حرفونو نوميدې

يعني نادية, نازيه او ناهيده

ډير بڼه نومونه دي پخداي

دري واړه په يو شانته

له دي وروسته بيا هم احمد په دغو دوو لورگانو

يعني نادية او نازيه باندي گوزار كولو

ناديه نو اوس د شپږم او نازيه بيا د دويم ټولگي

زده كوونكي هم وي

خو بيا هم اوس نو تاسو ته هم معلومه ده چي زموږ

په هيواد كي كله چي يو كوچني ماشوم يو څه خرابي

كوي نو هغه وهي

او يا هم چي نه بیده کي ژي هغه ډاروي

چی دا دواړه کارونه د یوه ماشوم په مغز ډیر بد او

منفي تأثیرات راولي

در حالیکه هغه ماشوم په خپل خیر او شر هیڅ نه
پوهیږي چې دا می په خیر کې دي او که نه دي
خبره بل طرف نه ورمه راځم کیسي ته

د شریف له کوږدي دوه میاشتي وروسته یې واده هم
ورته وکړلو

چې له واده وروسته هم له احمد سره په یوه کور کې
اوسیده احمد او شریف به سهار وختي خپلو دندو په
طرف تلل چې نوي ناوي وه نو د یو کوچني
وخت په خاطر یې په کور کې ناسته غوره کړله
دا چې سلوا هم یوازي وه نو دحل ته ډیره خوشحاله
وه ځکه چې دي به هره ورځ په کور کې له سهاره
تر ماشامه تنها وه خو اوس یې جوړه پیدا شوي وه
ولي دا هم د یو کوچني مدت دپاره ځکه چې دحل هم
اجازه لرله چې خپلي دندي یې ډاکټري ته لاره
شي

له يوي هفتي وروسته دُحل هم د خپل کاري محل په
طرف لاره اوس نو ټولو يو خُل بيا د پخوا په شان
خپل کار کولو ټول به خپلو د کار خاينو ته تلل

ناديه او نازيه به هم هره ورځ بښونځي ته تللي
د نادي اوس له طب سره بيخي زيات شوق وه ځکه
چي کله به يي د کاکا بښځه يعني دُحل د ډاکټري
په چپن کي وليدله نو بيخي به يي زړه اوبه اوبه کيده
يا به يي هم همدغه شيبه د خپلو سترگو په کيمره
کي به يي ځان د ډاکټري په جامو کي لیده

هره ورځ به يي پلار ته ويلي پلار جانه زه به هم د
کاکا د ناوي غونډي ډاکټره کي ژم

پلار به يي هم ويلي افرين لوري هو بايد ډاکټره
شي

دُحل به هم تشويق کوله ځکه چي هغه هم پوه جيلي
وه

که چيري اوسني حالت ته وگوري د چا پوه مري
وچه ډوډی هم نه درباندي لوري گي چي وه يي

خوري طب خو پري ژده

چي ته دي ډاکتر شي

خير ژوند تيریده شکیب او ناهیده هم لويدل

بيا هغه خوا د شريف او د دُحل هم نوي ونه
وغوریده چي بيا د نادي له لوري ورته د صبغت الله
نوم ورکړ شو

په دي کي نو شريف هم سخت خوشحاله وه
همدای يي پخواني ارمان وه چي له دُحل څخه دي
اولاد ولري چي الله پاک يي دا ارمان هم ورته پوره
کړلو

هره ورځ به اوس نو شکیب بیچاره هم د خپل پلار
له لاسه بڼه سم وهل خوړل پلار به يي هره ورځ په
اندکي خبره هم وهلو

شکیب دي حد ته ورسیده چي هره ورځ به يي الله ته
زاري کولي چي يا الله کاشکي دي يا زه نه ومه پیدا
کړي او يا دي هم داسي پلار او مور نه راکولو
هره ورځ به يي په چيغو تيرید هره ورځ به يي په

اندڪي خبره هم وهل خورل اخر بيچاره چي لوڀده
بيخي به ورته بل ڊول فڪرونه پيدا ڪيدل ڪله ڪله به
يي خائنه خيالي نري جوڙوله په دي نري ڪي به
يي خان يوازي احساسولو خائنه به يي ٻنهن ڙوند
ليدلو خان به يي ڊير بختور ليده خو چي له خيالي
نري خخه به ووتلو خو هماغه پخواني غمونه به يي
وه او دي به وه

يو خو ڪاله به تير شمه دوستانو

اوس نو شڪيب چي د احمد په زامنو ڪي مشر زوي
وه او هم يوازيني زوي وه د اوولس ڪالو په عمر به
وه

په دي وخت ڪي نادي هم پنخُم ڪال د طب ويلي
نازي بيا اول سمستر د ڙورناليزم او همچنان ناهيده
او شڪيب په دولسم ٽولگي ڪي وه

د شريف هم مشر زوي صبغت الله په يولسم
ٽولگي ڪي وه اما بد بختانه چي الله پاڪ شريف

ته کوم بل اولاد ور نه کړلو دا وخت شريف هم له
احمد څخه بيل شولو ځکه چې اوس بايد هر يوه
ورور ځانته کور جوړ کړي وه دوي دوو ورونو
هم همداسي

يوه ورځ چې احمد او سلوا د شريف دوي کور ته
تلل په لاره دوي دوه په خپل شخصي موټر کې ول
احمد له سلوا سره په قيصو کې بڼه گرم وه چې په
دې کې يې لارې ته هيڅ فکر هم نه وه دوي دوو په
دې کې خبرې کولې چې بايد احمد خپل زوي شکيب
ته کوژده وکړي چې بيا يې دا ارمان په زړه کې
پاتې نشي

اما د يوي دقيقې په تيريدو سره همداسي وشول احمد
خپل موټر له يوي لارې يا هغه لوي موټر چې
پکې درانه بارونه وړل کېږي چې له خښتو ډکه وه
تکر وکړلو

لا يې دوي شفاخاني ته رسولي نه وه چې سلوا هم

خپل ژوند له لاسه ورکړلو

د احمد خو سینه له جلب د موټر سره لگیدلي وه
او سر یې هم نو ځکه خو یې په موټر کې خپل
ژوند له لاسه ورکړلو

تر ماشامه پورې د دواړو جنازې په روغتون کې
ایښي وي بیا له ماشام نه وروسته چې کله کور ته
په راتگ کې سلوا او احمد ناوخته کړله نو نادی
یې مور ته زنگ وواهه چې ولې یې ناخته کړه
چې کله یې زنگ ووهلو نو له درې څلور ځله
تیریدو څخه وروسته موبایل اوکي شو اما له هغې
خوا یو زنانه نازک غږ راغلو چې د نادی د زړه
بیخي درېها زیاته شوه

هغې ښځې لومړي غږ وکړلو الو څوک یې

دا د موبایل والا مو څه کېږي

او همداسې یې نوري پوښتني هم سر په سر
وکړلي

بيا نادي وويل دا مي د مور موبایل ده او تاسو څوک
بي مور مي چيره ده

نادي هم همداسي سر په سر څو پوښتني وکړلي
بيا نرسي جواب ورکړلو ستاسو مور او پلار
ترافيکي پيښه کړي ده اوس مهال په ... روغتون
کي دي که کولاي شي نو ورته راشي

نادي هم په وارخطا غږ سره وويل سمه ده درځو
نادي اول شکيب ته وويل چي داسي پيښه شوي ده
بيا بي شريف کاکا ته زنگ ووهلو

اوس نو دري خویندي او يو ورور هم سترگي
سري ژاري او هم د روغتون په لوري په جابکو
قدمون د روغتون لاره لنډوي

کله چي روغتون ته ورسيدل نو گوري چي شريف
کاکا يي زوي يي صبغت الله او ميرمن يي دحل له
دوی څخه مخکي رارسيدلي دي

کله چي دوي نږدي راغلل نو شکيب پوښتنه
وکړه کاکا په مور او پلار مي څه شوي دي

دا چي شريف او احمد له ماشومتوب څخه يو په بل
گران وه او هم يي د يو بل سره په ټول عمر کي
يوه کوچني جگړه هم نه وه کړي

نو شريف د خپل ورور غم يي پټ نشو کړلای
له سترگو يي اوښکي يي يو په بل پسې رواني
شوي

دلته نو ټول په ژړا شول

بيا يي له شفاخاني څخه د احمد او سلوا جنازه د کور
په لوري رهي کړله په ټوله لاره کي هېچا هم
خبره ونکړه د ټولو له سترگو يوازي د بي وسي
او بي کسي اوښکي توپدلي

کله چي کور ته لاړل شريف لومړي خپل تره ته
زنګ ووهلو چي داسي کيسه ده

بيا يي د خپلي فيس بوک پاني په ايډي يي د
جنازي خبر خپور کړلو

له دي وروسته يي ټول خپل خپلوان خبر کړل

سبا سهار يي جنازه د ننگرهار ته ورسوله
هغلته يي هم ټولو خپلو خپلوانو د دوي په جنازه کي
اشتراک وکړلو

ناديه او نازيه خو بيا تر کلنيک د کلي هم ورسيدل
دوي دوو خويندو دومره ژړل چي د دوي له ژړا سر
به ټول انگر په چيغو سر شو تر ټول زياد چي
بيا خفه وه هغه ناهيده وه اما دي بيا خان داسي
کنترول کړي وه چي پوختنه يي مه کوه

ولي بيا هم

که الله دي نکړي ستاسو کي د چا مور يا پلار هر
وي دا زور به مو ليدلي وي

شکيب خو بيا هم بد نه وه ولي چي کله به يي
خويندي په ژړا کي وليدلي نو خپل خان به يي هم له
کنترول څخه ووتلو

ناديه خو پخوا په هوش راغلي وه کور کي وه د
وروستي ځل د پاره يي خپل مور او پلار په سپين
کفن کي وليدل

اما نازي بيا ونشو ليدلي

کله چي نازيه په هوش کي راغله نو چي کور ته يي
بوتله گوري نه مور شته نه هم پلار نو په چيغو
چيغو سر شوه په ژرا کي يي ويلي چيري دي مور
او پلار مي ما هم يو خل ورته يوسي يو خل خو به
مو پراي بښي وه چي ما هم د وروستي خل دپاره
ليدلي وه

چي د نازي له چيغو سره يو خل بيا ټول کور په
چيغو سر شو

د جنازي داختم او خيرات له يوي هفتي وروسته دري
خويندي او يو ورور بيرته خپل کور ته راغلل ولي
دلته بيا هم د يوي اونۍ لپاره د خپل تره شريف په
کور کي پاتي راغلل خکه چي تره يي نه غوښتل
چي وريري يي يا هم وراره يي په کور کي يوازي
پاتي شي ولي د وخت په تيريدو سره بيا دوي هم
خپل کور ته لارل

يو خو د دعا په خاطر خلک ورته راتلل بل دا چي

دوي هم نه غوښتل چې له خپل کور نه بل ځاي لار
شي

کله چې د مور او پلار د مرگ يي دري اونۍ تيري
شوي نو ټولو د پخوا په شان خپلو پوهنتونونو او
مکتبونو ته روان شول

چې دا کار به شکیب کولو لومړي به يي خپلي دوه
مشري خویندي يعني نادیه او نازیه پوهنتون ته وړل
او بیا به يي خپله همزولي خور يي ناهیده مکتب ته
وړله چې له هماغه ځایه به خپله هم د مکتب په
طرف تللو

غرمه به يي هم همدا کار وه

ولي مازديگر به بیا خپله او ناهیده یوځاي ده
ژواک د ساینسي علومو مرکز ته تلل او هغله به يي
د کانکور آماده گي هم وپله

د مور او پلار له مرگ يي یو کال وروسته د دواړو
خویندو چې پخوا يي د مور او پلار په شتون کي
کوژده کړي وي واده هم وکړلو

له يادو دي نه وځي دغه دوه خویندي يي د نادي په
پوهنتون کي يو صنفی وه هغوي هم دوه ورونه وه
او دا دوه خویندي يي هم مور او پلار په يوه کور
کي واده کړلي

کوزده يي هغه وخت شوي وه اما واده يي د مور او
پلار د مرگ په خاطر وروسته وزن ډیده

خير واده هم د دواړو خویندو په خوشحالي کي تیر
شو ولي بيا هم چي مور او پلار يي مړه وه يو څه
غم ورسره وه

له واده وروسته بيا ناهیده او شکیب په کور کي
يو ازي پاتی شول اما شکیب بيا نو يو غیرتي هلکه
وه خویندي يي هم له ځان کمي نه کړلي

هره ورځ به يي اوس دي تنها خور ته چي په کور
کي وه ډالي ورته راوړلي

هره ورځ به يي خوشحاله ستاله کله به يي د نادي
دوي کور ته بیوله او کله به يي هم هغه دوه ورته
راوړلي خپل کور ته

په ډیر کم وخت کې ناهیدي هم تغیر وکړلو
دي نو اوس په کورس کې له یو ځوان سره مینه پیدا
شوي وه

چې بیا هغه ځوان هم په دې مټین وه
کله یې چې د کانکور امتحان ورکړلو نو بیا هغه
ځوان او ناهیده دواړه د حقوقو پوهنځي ته کامیاب
شول اما هغه خوا بیا شکیب د پولې تخنیک سیول
انجنیري ته کامیاب شو

د شکیب هم له انجنیري سره په دې خاطر شوق وه
چې کاکا یې هم انجنیر وه او کله به چې شکیب کاکا
د انجنیري په جامو کې لیده بیا به یې بیخي شوق
زیاتیده

که تاسو کې چا د خپلې خوښې پوهنځي ویلي وي
په خپل شوق سره نو معلوم به وي چې څومره خوند
لري

له څلورو سمسترو ویلو وروسته هغه ځوان د

ناهيدي په خاطر خپله مشره خور او مور مرکي ته
ولي ژل چي په دي کي ناهيده خبره وه چي خيبر به
دوي ته مرکه لي ژي اما شکيب بيا نه وه خبر له
ليدلو او دوه دري خله تگ را تگ وروسته شکيب
وويل چي زه مي خپله خور هغه چاته ورکومه چي
هغه يي خوښ وي

د دي خبري په اوريدو سره ناهيده ډيره خوشحاله
شوه اما پښتو او پښتون ولي يي اجازه نه
ورکوله چي شکيب ته دي ووايي چي همدغه خوان
مي خوښ ده

اما په پټه يي بيا نازي ته ويلي وه چي له همدې
خوان سره واده کوي

چي بيا نازي شکيب خبر کړلو او شکيب بيا د خيبر
دوي کورنۍ ته د مبارکي په زيري ويلو سره د
ناهيدي ستنه او تار ورکړل

دا چي ناهيده په شکيب ډيره گرانه وه او شکيب به
هم کله کله ويلي چي ته مي هم مور يي او هم خور

نو ځکه يې له دي سرې څخه د مهر يعني تويانه
پيسي بيخي نه اخیستي ولي د هغوي په ټينگار
سره يې بيا دوه لکه افغاني واخیستلي

شکيب خو ويلي چې زه د خپلي خور د ټول واده
مصرف ورکومه ځکه چې هغه ته د پلار تقاعد هم
ورکول کیده او دومره زياتي پيسي يې په دوو نفرو
نشوي خوړلي

خو د هلک کورنۍ بيا کله منله هغوي همدا بهانه
کوله چې موږ ته خپلوان پيغور راکوي وايي چې
جيلي مو په موفته کي وکړله

د دي ځوان پلار هم په ... امریکايي شرکت کي
رئيس وه نو بنه پيسه داره هم وه

دي ځوان بيا خپل د واده نيټه يوه مياشت وروسته
ټاکلي وه

د ناهيدي واده ته به يوه اونۍ پاتي وه چې ناهيدي
شکيب ته وويل چې ورور جانه زه به هم تاته کوژده

وڪرمه زما يوه صنفی ده په پوهنتون کي ډیره ښه
صادقه او دیني جیلي ده هغه به درته وکم نن به زه
او نادیه دوی په مرکه ورشو هغه به درته وغواړو

زه په دي ډاډه یم چي هغه به تاته راکړي

اما شکیب بیا وویل چي **زه واده نکوم**

ناهیدي وویل ولي ورور جانه لیوني شوي یي

څنگه واده نکوي

تاته به کور څوک کوي کار به څوک کوي جامي به

دی څنگه وینځي

شکیب یي خبره پري کړله

نه خور جاني دا هر څه زه په خپله کومه

نه غواړم واده وکړم ځکه چي که دي په یاد کي وي

مور چي ماشومان وو نو مور او پلار به څومره

وهلو

هره ورځ به یي وار راباندې کولو

څومره به مو له ژوند نه زړه بد کیده

شاید چي د واده په کولو سره له ما نه هم داسي
غلطي وشي

نه خوري نور به له دي خبري تير شو
او له تاسو ټولو هيله کوم چي واده وکړه ځکه
پيغمبري سنت دي اما دغه يو کار مکوي چي اولاد
ووهي

ځکه چي

ماشومان خو په خپل خير نه پوهي ژي
اما مور او پلار يي بايد ونه وهي
شکيب يو ځل بيا وويل

زه واده نکوم

پاي

کابل افغانستان

2023/5/13

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**